

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Ing. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **V. Š.**, zast. Mgr. Petrem Mímochodkem, advokátem, se sídlem Mánesova 752/10, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 7. 2016, č. j. 30 A 103/2014 – 46,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

**I.
Dosavadní průběh řízení**

[1] Městský úřad Uherský Ostroh, odbor výstavby a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“), rozhodnutími ze dne 7. 7. 2014, č. j. SÚ-MIK-3-NAŘ-448/2014, a ze dne 17. 7. 2014, č. j. SÚ-MIK-8-NAŘ-448/2014, nařídil žalobkyni odstranění stavby „*Rozestavěná dřevěná chatka se střešní krytinou bez obvodových stěn o rozměrech cca 4,0 m x 3,0 m – nyní již dokončená, obložená palubkovým obkladem*“ umístěné na pozemku parc. č. X v k. ú. Ch., a dále odstranění stavby „*Zelená maringotka na kolech o rozměrech cca 4,0 m x 3,0 m, včetně přístupových schůdků, suchého WC a zpevněné plochy*“ umístěné na pozemku parc. č. X v k. ú. Ch., jelikož obě stavby byly provedeny bez stavebního povolení či ohlášení a nebyly dodatečně povoleny. Žalovaný rozhodnutími ze dne 27. 10. 2014, č. j. KUZL 64009/2014, sp. zn. KUSP 51842/2014 ÚP-Ha, a ze dne 29. 10. 2014, č. j. KUZL 64050/2014, sp. zn. KUSP 51843/2014 ÚP-Ha, zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí stavebního úřadu v obou případech potvrdil.

[2] Žalobkyně uvedená rozhodnutí žalovaného napadla žalobou, v níž mimo jiné namítala, že řízení o odstranění stavby bylo zahájeno na základě důkazu získaného v rozporu se zákonem, a to na základě protokolu o kontrolní prohlídce ze dne 20. 11. 2012. Žalobkyně o této kontrolní prohlídce nebyla informována a nebyly ani dány důvody pro vstup na pozemek podle § 172 odst. 2 až 6 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“). Žalobkyně dále popírala, že by maringotka na jejím pozemku stála dlouhodobě. S maringotkou mělo být průběžně manipulováno a nikdy na pozemku žalobkyně nestála déle, než 30 dnů. Jednalo se tedy o případ podle § 79 odst. 3 písm. j) stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012, podle něhož přenosné stavby, zařízení a konstrukce, jejichž doba umístění na pozemku nepřesáhne 30 dnů v roce, nevyžadovaly rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas.

[3] Krajský soud v Brně žalobu neshledal důvodnou. Krajský soud předně konstatoval, že řízení o odstranění stavby bylo v obou případech zahájeno již v roce 2009 a nikoliv tedy na základě protokolu o kontrolní prohlídce ze dne 20. 11. 2012. Ačkoliv podle krajského soudu mělo být v posuzovaném případě konáno místní šetření a ke vstupu zaměstnanců stavebního úřadu na pozemek žalobkyně nemělo dojít bez jejího vědomí, nejednalo se o vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost napadených rozhodnutí. Žalobkyně nijak nerozvedla, v čem konkrétně by měla být postupem stavebního úřadu zkrácena na svých právech, ani jaká zjištění by měl stavební úřad zjistit na místě samém. Zaměření objektů nacházejících se na pozemku žalobkyně provedené geodetickou kancelář v roce 2008 a fotodokumentace obsažená ve spise, dokládají, že na pozemcích žalobkyně byly sporné stavby zelené maringotky a dřevěné chatky umístěny. V řízení před krajským soudem byly tyto podklady také doplněny leteckými snímky, které dokládají stav zjištěný v průběhu správního řízení.

[4] Na základě uvedených podkladů dospěl krajský soud k závěru, že předmětnou maringotku je třeba považovat za stavbu. Maringotka umístěná na pozemku žalobkyně společně s podpůrnými zařízeními jako celek postrádá znak mobility a nelze ji bez dalšího přemísťovat po pozemních komunikacích, přičemž tento objekt slouží k užívání osobami k rekreaci a odpočinku. Předmětná maringotka je tedy stavbou, jejíž odstranění mohlo být ve smyslu ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařízeno. Námitku žalobkyně, že stavba na pozemku nikdy nestála déle než 30 dnů, krajský soud považoval za nevěrohodnou, jelikož by vyžadovala přemísťování objektu jako celku každých 30 dnů. Funkcí dřevěné chatky se krajský soud nezabýval, jelikož žalobkyně své námitky směřovala pouze vůči maringotce.

II.

Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost (stěžovatelka v kasační stížnosti nesprávně uvádí „zmatečný“), jelikož neobsahuje jednoznačnou identifikaci stěžovatelky uvedením data narození. Rozsudek má být proto fakticky nevykonatelný.

[6] V řízení před správními orgány ani krajským soudem dále nemělo být doloženo, kdo je vlastníkem předmětných movitých věcí, neboť se nejedná o věci evidované v katastru nemovitostí. Stěžovatelka tvrdí, že v jednom případě v době vydání rozhodnutí správního orgánu nebyla vlastníkem posuzované movité věci. Ve správním řízení tak nebyl řádně zjištěn skutkový stav.

[7] Stěžovatelka nadále považuje neprovedení místního šetření za podstatnou vadu správního řízení. Místní šetření je podle stěžovatelky u těchto typů staveb nezbytné.

pokračování

Pokud by tomu tak nebylo, nemohl by obstát názor krajského soudu, podle něhož je třeba v každém konkrétním případě zkoumat, zda posuzovaný objekt plní funkci stavby ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona. Bez provedení místního šetření nelze funkci objektu posoudit. Zaměření staveb z roku 2008 je značně neaktuální podklad bez vypovídací hodnoty k posouzení funkce stavby. Z leteckých map předložených žalovaným v řízení před krajským soudem potom nelze dovodit datum jejich vzniku a jejich aktuálnost, a tyto snímky rovněž nemohou zhojit vady napadeného rozhodnutí, jelikož účelem správní žaloby bylo posoudit stav v době vydání rozhodnutí.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že oba pozemky, na kterých se nacházejí předmětné stavby, byly v době rozhodování správních orgánů i krajského soudu ve vlastnictví stěžovatelky, přičemž doklady o vlastnictví uvedených pozemků jsou součástí správního spisu. Stavební úřad při svém rozhodování vycházel z předpokladu, že vlastníkem předmětných staveb je vlastník těchto pozemků, tedy stěžovatelka, která ve správním řízení ani v řízení před krajským soudem tuto skutečnost nezpochybňovala. Pokud stěžovatelka nyní tvrdí, že v jednom případě nebyla v době vydání vlastníkem stavby, jeví se toto tvrzení jako účelové a to i proto, že stěžovatelka své tvrzení nijak nekonkretizuje.

[9] Žalovaný dále uvádí, že podkladem pro zahájení řízení o odstranění staveb bylo zaměření jednotlivých objektů na pozemcích v areálu těžebního jezera v k. ú. Ch. provedené geodetickou kancelář v roce 2008 a rovněž fotodokumentace pořízená stavebním úřadem při výkonu působnosti podle § 171 stavebního zákona. Zaměření staveb spolu s fotodokumentací je dostatečným důkazem jejich existence. Přítomnost vlastníků na kontrolní prohlídce by nemohla tento závěr nijak ovlivnit. Snímky ortofotomap byly v řízení před krajským soudem doloženy pouze pro dokreslení trvalého umístění nepovolených staveb na předmětných pozemcích.

III.

Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] V první řadě je třeba odmítnout námitku stěžovatelky, podle níž je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, jelikož neobsahuje jednoznačnou identifikaci stěžovatelky uvedením data narození.

[13] Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu lze za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost považovat mimo jiné taková rozhodnutí, z nichž nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 78). Podle § 157 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s., se v písemném vyhotovení rozsudku po slovech „*Iménem republiky*“ uvede: „*označení soudu, jména a příjmení soudců a předsedících, přesné označení účastníků a jejich zástupců (...) Je-li to možné, uvede se v označení účastníků též jejich datum narození (identifikační číslo).*“ Z uvedeného plyne, že datum narození není obligatorní náležitostí označení účastníků, jelikož se uvádí pouze je-li to

možné. K označení účastníků obecně postačí uvedení jména, příjmení a bydliště podle § 79 odst. 1 o. s. ř. (srov. JIRSA, Jaromír a kolektiv. *Občanské soudní řízení: soudcovský komentář podle stavu k 1. 2. 2016*. Kniha II., Vydání druhé, doplněné a upravené. Praha: Wolters Kluwer, 2016. § 157). Podstatné je, aby z rozsudku bylo možné bez pochybností dovodit, komu byla uložena povinnost (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 7. 2002, sp. zn. 20 Cdo 1577/2001).

[14] V posuzovaném případě byla stěžovatelka v záhlaví rozsudku označena v souladu se zákonnými požadavky a ve správním řízení ani v řízení před krajským soudem nevznikla o její totožnosti pochybnost. Označení stěžovatelky v rozsudku krajského soudu je proto v tomto ohledu dostatečně přesné a neuvedení data narození nemůže mít za následek nepřezkoumatelnost rozsudku pro nesrozumitelnost či jeho materiální nevykonatelnost.

[15] Nedůvodná je rovněž námitka, podle níž bez provedení místního šetření nelze posoudit, zda objekt plní funkci stavby. Povinností stavebního úřadu je zjistit stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stavební úřad není povinen v řízení o odstranění stavby podle § 129 stavebního zákona provádět místní šetření, pokud lze rozhodné skutečnosti zjistit z jiných důkazních prostředků.

[16] V posuzovaném případě jsou podklady založené ve spise dostatečné k posouzení funkce objektu (maringotky a jejího zázemí) jako stavby. Nejvyšší správní soud se zde ztotožňuje s hodnocením podkladů provedeným krajským soudem: *„Jak přitom vyplývá z obsahu spisového materiálu a v něm založených listin, jakož i z důkazů provedených soudem při ústním jednání (zejména pořízené fotodokumentace a leteckých snímků), maringotka umístěná na pozemku žalobkyně plní společně s dalšími podpůrnými zařízeními funkci stavby ve smyslu stavebního zákona. Je totiž zřejmé, že maringotka umístěná na pozemku jako taková je zřehavena mobility, což soud dovozuje z následujících skutečností. Samotná maringotka (i když opatřená koly) je podepřena dřevěnými podpěrnými sloupky, vchod je opatřen přístupovými schůdky, před nimiž je vybudována zpevněná plocha z betonových dlaždic. Na straně maringotky se nachází další plocha sloužící patrně jako terasa, před níž je umístěno ohniště s dřevěnou lavicí. V zadní části z druhé strany maringotky se pak v jejím těsném sousedství nachází „suchá“ toaleta vybudovaná z palubkového obkladu a je zde též uskladněno dřevo na otop. Krajský soud tedy ve shodě se závěry správních orgánů obou stupňů činí závěr, že předmětný objekt jako celek postrádá znak mobility, nelze ho bez dalšího přemísťovat po pozemních komunikacích a nadto je zcela zřejmé (a to z funkčnosti zařízení předmětného objektu jako celku), že tento slouží k užívání osobami, a to k rekreaci či občasnému odpočinku.“*

[17] Za vadu řízení potom nelze považovat doplnění dokazování leteckými fotografiemi v řízení před krajským soudem. Podle § 77 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud může při jednání zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem. Soud tak může použít i nové důkazy, které sice ve správním řízení nebyly předloženy, resp. nebyly součástí správního spisu, nicméně jsou schopny vypovídat o skutkovém stavu v době vydání správního rozhodnutí, a lze jimi tedy potvrdit nebo vyvrátit skutkový stav, který správní orgán zjistil ve správním řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016, č. j. 5 As 203/2015 - 141). Tak tomu bylo také v posuzovaném případě, kdy řádně provedené letecké fotografie pouze potvrzují skutkový stav zjištěný ve správním řízení na základě jiných podkladů, a to zejména fotografií maringotky, jejichž autenticitu stěžovatelka nijak nezpochybnila. Ačkoliv z leteckých fotografií samotných není zřejmé datum jejich pořízení, je jasné patrné, že jde o fotografie z různých období a to zejména na základě stínů a podoby okolní vegetace, které dokládají trvalé umístění maringotky na pozemku stěžovatelky.

[18] Pokud jde nakonec o námitku, že správní orgány ani krajský soud nedoložily, kdo je vlastníkem předmětných movitých věcí, jedná se částečně o námitku nepřipustnou

pokračování

a částečně nedůvodnou. Ve vztahu k postupu správních orgánů se jedná o námitku nepřijatelnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., jelikož stěžovatelka tuto námitku neuplatnila v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohla. Ve vztahu ke krajskému soudu jde potom o námitku nedůvodnou, jelikož podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů a v tomto případě se nejedná o otázku, k níž by měl krajský soud povinnost přihlídnout z úřední povinnosti.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[19] Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. věty druhé jako nedůvodnou zamítl.

[20] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2016

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu